

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 73/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej AK | AK s. r. o., Suché mýto 6, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 16Co/65/2025-146 z 30. septembra 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím o náhrade trov konania v civilnom spore na základe ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a to: (i) výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), (ii) ak strana procesne zaviniła zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane (§ 256 ods. 1 CSP), a (iii) ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

II.

2. V novembri 2021 súd schválil dedičskú dohodu sťažovateľky a žalovaného, podľa ktorej byt (180 000 eur) a ďalšie nehnuteľnosti nadobudol žalovaný, ktorý sa pre prípad predaja zaviazal, že sťažovateľku vyplatí z jej polovičného dedičského podielu. Žalovaný nič nepredal. Žalobou z februára 2024 žiadala sťažovateľka určiť, že dlh sťažovateľa z dedičskej dohody (90 000 eur) bude splatný po šiestich mesiacoch od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný sa o žalobe dozvedel a so sťažovateľkou sa dohodol, že jej zaplatí 90 000 eur a ona zoberie žalobu späť. Tak aj urobili. O trovách konania sa strany nedohodli a sťažovateľka žiadala, aby ich jej žalovaný nahradil. Mestský súd uznesením po zastavaní konania rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, a to podľa § 257 CSP. Dôvodom hodným osobitného zreteľa bolo to, že späťvzatie žaloby pre mimosúdnu dohodu strán nemožno pričítať len jednej strane.

3. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd uznesenie mestského súdu potvrdil. Uviedol, že žalobou uplatnený nárok nekorešpondoval s dedičskou dohodou strán a z ich dohody po podaní žaloby nevyplývalo, že by žalovaný byt predal. Preto je bez významu, že žalovaný sťažovateľku vyplatil pod vplyvom jej žaloby. Z toho krajský súd vyvodil, že zavinenie na zastavení konania nemožno pričítať ani jednej strane sporu a podľa § 256 ods. 1 CSP pri analogickom použití § 255 ods. 2 CSP platí, že žiadna strana nemá právo na náhradu trov konania.

III.

4. Sťažovateľka tvrdí, že so žalovaným sa v dedičskom konaní dohodli na tom, že byt predá a vyplatí ju z dedičstva, no žalovaný na jej výzvy reagoval invetívami, hoci vyjadroval záujem na mimosúdnom vyriešení veci. Žalovaný tak spôsobil, že musela podať žalobu, ktorej predmet po ich dohode odpadol. Podľa sťažovateľky krajský súd nezohľadnil to, že žalobu podala dôvodne, a nedostatočne zdôvodnil závery, keď vychádzal z toho, že jej žaloba nebola dôvodná. Hoci krajský súd vychádzal z formálneho výsledku sporu, nevysvetlil, prečo považuje za spravodlivé nepriznať jej náhradu trov. Pritom mechanicky aplikoval § 255 CSP, ktorý možno použiť len v prípade, ak vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom. Podľa sťažovateľky nebol dôvod použiť § 255 CSP a podľa § 256 CSP jej mala byť priznaná náhrada trov, keďže žalovaný zavinil zastavenie konania. Zdôrazňuje, že krajský súd analogickým použitím § 255 CSP vyplnil neexistujúcu medzeru v zákone, keďže jeho situáciu jasne rieši § 256 CSP.

IV.

5. Sťažovateľka porušenie základných práv vyvodzuje na strane jednej z nedostatočného odôvodnenia namietaného uznesenia a na strane druhej z toho, že právny záver krajského súdu v jej veci je zjavne mylný. Z hľadiska tejto argumentácie je rozhodujúce, že podľa uznesenia najvyššieho súdu (1VObdo/2/2021) rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom končí (§ 420 CSP), je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania. Z toho treba vyvodiť, že neprípustné sú námietky sťažovateľky v časti, v ktorej namieta porušenie základných práv nedostatočným odôvodnením namietaného uznesenia. Tieto námietky môže sťažovateľka použiť v dovolaní z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka netvrdí, že by dovolanie podala. Nevyužila tak tento prostriedok ochrany základných práv a ústavná sťažnosť je tak v tejto časti podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) tohto zákona odmietnutá.

6. Ústavná sťažnosť je však prípustná v rozsahu námietok sťažovateľky, ktorých podstatou je to, že rozhodnutie krajského súdu je zjavne nesprávne. V tejto časti je ústavná sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že ich skutkové a právne závery môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu len vtedy, ak sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné, a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

7. Nesprávne je argumentačné východisko sťažovateľky, ktorého podstatou je to, že so žalovaným sa v dedičskom konaní dohodli na predaji bytu. Je tomu tak preto, že dedičská dohoda strán nielenže neobsahovala záväzok žalovaného byt predáť, ale ani jasné dojednanie o tom, akou

čiastkou a kedy má žalovaný sťažovateľku vyplatiť. Tieto nejasné dojednania boli predmetom mimosúdnej dohody, k uzavretiu ktorej medzi stranami došlo potom, ako sťažovateľka podala žalobu. Práve z týchto skutočností krajský súd vyvodil záver, že zavinenie na zastavení konania nemožno pričítať len žalovanému. Toto rozhodujúce argumentačné východisko uznesenia krajského súdu nie je zjavne mylné, keďže k zastaveniu konania nedošlo výlučne v dôsledku konania žalovaného, ktoré by spočívalo v splnení si povinnosti, ktorá mu vyplývala z dedičskej dohody. Zastavenie konania bolo následkom konsenzu sťažovateľky a žalovaného, ktorým bola odstránená spornosť a pochybnosť ich právneho vzťahu. Mimosúdna dohoda strán bola v hmotnoprávnej podstate urovnaním podľa § 585 Občianskeho zákonníka. Krajský súd tak bez prvku zjavného omylu vylúčil to, že vo veci je dôvod na použitie § 256 ods. 1 CSP. Urovanie oboch strán v priebehu sporu nemožno posúdiť ako procesné zavinenie jednej strany, a to aj v prípade, ak dôsledkom tohto urovnania je späťvzatie žaloby a následné zastavenie konania.

8. Okresný a krajský súd tak bol pri svojom rozhodovaní postavený pred otázku, ako v takomto prípade rozhodnúť o náhrade trov konania, keďže CSP takúto situáciu neupravuje. Okresný súd túto situáciu vyriešil prostredníctvom širokej normy obsiahnutej v § 257 CSP. Inak na túto situáciu reagoval krajský súd, ktorý vychádzal z § 255 ods. 2 CSP. Použitie oboch ustanovení viedlo k rovnakému výsledku, ktorého podstatou bolo to, že žiadnej zo strán, a teda ani sťažovateľke, nebola priznaná náhrada trov konania. Takýto prístup nie je zjavne mylný, keďže úloha súdov pri rozhodovaní o náhrade trov nespočíva v povinnosti vyplňovania nedostatkov mimosúdnych dohôd strán. Sťažovateľke nič nebránilo v tom, aby sa so žalovaným nedohodla a trvala na svojej žalobe alebo sa s ním v dohode, ktorá viedla k zastaveniu konania, urovnala aj na náhrade trov konania.

9. K tomu treba uviesť, že právny záver formulovaný krajským súdom vytvára normu, ktorá jasne nie je vyjadrená v súčasnej, výrazne strohejšej úprave náhrady trov konania. Nedostatok noriem CSP vedie k tomu, že všeobecné súdy svojím výkladom nevhodne strohých ustanovení § 255 a § 256 CSP musia vytvárať, či skôr rekonštruovať normy, ktoré boli bežné v skorších kodifikáciách platných na našom území a ktoré sú bežné aj v štandardných kodifikáciách v blízkom zahraničí. V tejto súvislosti treba pripomenúť § 146 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku z roku 1963 (žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie skončilo sa zmiernom, pokiaľ v ňom nebolo o náhrade trov dojednané niečo iné), § 135 Občianskeho súdneho poriadku z roku 1950 (ak sa konanie medzi účastníkmi skončilo súdnou pokonávkou a ak nebolo o trovách ujednané nič iné, trovy sa vzájomne zrušujú) či obdobné ustanovenia rakúskeho (§ 47) alebo nemeckého ZPO (§ 98).

10. Ústavnou sťažnosťou namietané rozhodnutie o náhrade trov konania je skôr, naopak, správnym a účelným vyplnením medzery v právnej úprave náhrady trov konania tak, ako vyplňanie týchto medzier umožňuje čl. 4 CSP. Na okraj však treba uviesť, že takáto medzera vytvorená nedávnym zákonom celkom zbytočne zaťažuje justíciu objavovaním objavených, no v CSP jasne na rozdiel od štandardných kodifikácií nevyjadrených a, prirodzene, racionálnych konštrukcií.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu